

son atapatits per les cullites, mercès als sabís y bons concells del setmanari del Pagés, *Vitalitat*; ja no més manca que les nostres aurenets... fosquin el camp...

¡Mireu, mireu com l'estiu comença a badallar! Les festes del Tura, com cad'any, haurán passat... ab molts *passants*; els forasters, els simpatiquissims forasters, deixarán el recort de l'alenada de vida alegre, y nosaltres cinquantados estudiants, guillarem altre volta als exámens de setembre y'ns tornarem a veure ab el guix a les mans, en les aules... de billar.

Vindrán plujes y més plujes, frets y més frets, tornarán les calentes y gustoses castanyes y les campanes brandarán mandrosament... ¡Tot-Sants! Les crisantemes serán mortes en aquell temps..., pró comensará el novenari d'ànimes; desde allavors fins l'estiu del any vinent, la nostre Ciutat dormirà en el bressol que monotament gronxará la gran farándula olotina, tot cantant aburrida el —tam patamtam que les figues son verdes —tam patamtam que ja madurarán — si no maduran aquesta hivernada—madurarán quant els de L'ULL tornarán.

Y lo més trist, lector recaxondibilíssim, es que, ab el son de l'estiu, s'hi unirá el nostre. L'ULL, com va anunciar en son primer número, dintre pocs dies tindrà'l sentiment d'haverse de despedir, per una curta interinitat, de tots els seus lectors, que son tots els olotins y progressistes europeus, tant protectors com partidaris incondicionals, tant els amics amagats com els enemics hipòcrites, tant els anti-ullaires sistemàtics com els de L'ULL contrari, de tots ens despedirém, de tots, y potser desenfadarém els ofesos y potser farém enfadar als qu'encara no ho estdn. L'ULL, clourá ses parpelles; el fret aixís ho vol, ell mana y no *El Deber*; deixém fer el fret.

¡Olot, pobre Olot! com t'entristirás sense L'ULL; nosaltres cinquantados, ja t'hem vist imaginariament arcaic, monóton; portarás altre vegada el pesant jou del que t'haviem desllurat; l'imperi del despotisme tornarà a treure les seves

banyes y'ls nostres amics se veurán novament oprimits, torturats pels que's creuen fer obra de caritat, lligant la llibertat que ab l'esprit naix... y qui sab, qui sab, qui sab quin de vosaltres, ignocents partidaris nostres qu'heu sentit l'alenada de vida nova que vos havém fet respirar, carregará ab la venjansa que queda pendent. Un dia o altre, te que reventar el pap dels qui mai han perdonat a ningú...

Olot: dexondat del teu insomni, viu y frueix de la vida moderna. A nosaltres ens cap l'orgull de haverte explanat el camí de la ciutadania que naturalment et pertoca gosar; nosaltres sota l'anónim — que acredita la nostre modestia—soms el qu'hem tingut el cinisme de passar pel camí del progrés, trepitjant y escupint sobre'ls esvarses y escardots d'aquesta terra, que tant sols en un temps intentares esclafar, malgrat les sagnoses punxades que rebies de les espines crudels. Avant y apren de combatre, ab les mateixes armes enemigues, contra el blanc radicalisme despòtic, cinic y si convé, diguemho francament, descarat. Dia vindrá, per aixó, que lograrás lo que per dret propi el teu noble esprit anhela; no frissis, la felicitat no te la donará aquet ni aquell altre, vindrá perquè naturalment te que venir; trevalla, trevalla y viu, no deixis que la tristesa s'apodori de tu; sigues sempre jove'n el teu esprit; sigues tenaç y constant pera que no t'espanti jamai el monstre de la Por; la por es ficticia y qui amenassa ab aital baixesa, es que veu el seu imperi perdut, es que sent escolarse no una joventut, sinó un poble enter. Avant Olot, sempre avant; pert la tónica de hipocressia, sigues franc, rebelat y serás victoriós.

Després, tots plegats, ballarém *peteneres*.

